

[Justitsministeren.]

før, vil dette overordentlig sjældent ske. Det vil altsaa sige, at med den Affattelse, Lovforslaget nu har, vil det ingen Værdi af Betydning faa; hvis det virkelig vilde kunne betyde noget, skulde jeg være den første til at anbefale det.

Hvis vi derimod kunde have gennemført Lovforslaget i den Skikkelse, det havde ved Fremsættelsen, da det omfattede alle Panterrettigheder, vilde det have haft en meget betydelig Værdi. Og den Affattelse, der blev tilbudt i Landstinget, hvorved Lovforslaget omfattede *alle* Retspanterrettigheder, vilde ogsaa have haft en betydelig Værdi. Det vilde have haft Værdi for den Landbruger, som i høj Grad fortjener Hjælp, men ikke kan faa den gennem de andre Love, vi har gennemført, nemlig den Landbruger, som ikke er solvent og derfor ikke kan falde ind under den Hensstandslov, vi endnu har Haab om at faa gennemført, og som heller ikke er saa forgældet, at han kan søge Akkord med Stathjælp, men som er i Stand til ved en Tvangsakkord at give sine Kreditorer et halvt Hundrede Procent eller saa.

Den Mand kan hos Slægt og Vänner maaske faa Tilsagn om saa megen Hjælp, at han kan tilbyde en Tvangsakkord, hvor han betaler 10 pCt. mere, end hans egne Midler rækker til, fordi han faar disse 10 pCt. — ikke af Staten, men af Folk, der har Tillid eller Kærlighed til ham. Denne Mand fortjener i høj Grad Hjælp gennem en Tvangsakkord; men saaledes som Lovforslaget nu er affattet, vilde alle gamle Udlægshavere kunne møde frem, og overalt, hvor der er et gammelt Udlæg, vil de kunne forhindre det, idet de siger: Vi viger ikke, nu kan I lave Tvangsakkord, jeg beholder min Udlægsret og den derigennem stiftede Panteret. Naar saa vedkommende har arbejdet sig noget fremad, naar Konjunkturerne er blevet bedre, kommer jeg og tager hele Kagen.

Og det er ikke umuligt, at der eksisterer Udlæg, som er gjort, ikke fordi vedkommende Kreditor selv ønskede at faa Udlæg i Ejendommen, men fordi hans Sagfører har sagt: De har jo 500 Kr. til gode hos Gaardejer Peter Petersen derude, lad mig maa Lov til at søge Dom og gøre Udlæg hos ham for disse Penge. Saa faar Sagføreren Lov til det, der affattes et Udlægsdokument, som bliver liggende paa vedkommende Sagførers Kontor, og saa er han Herre over Situationen, saa ved han med Vished, at denne Ejendom ikke

kan omsættes, uden at man skal ind paa hans Kontor, her skal Papirerne skrives, Omkostningerne betales og Fortjenesten falde.

Og saadanne Udlæg skal altsaa kunne bestaa og vedblivende have Kraft til at vælte en Tvangsakkord! Det er i høj Grad urigtigt og uretfærdigt, og jeg kan derfor paa ingen Maade tiltræde den Affattelse, Lovforslaget nu har faaet. Vi skulde selvfølgelig have gennemført et Forslag, som kunde have været til virkelig Nytte; men vi vil ikke foregøgle Folk, at her er en Lov, som betyder noget, men som, naar den træder ud i Livet, viser sig ikke at være andet end en Luftspejling. Saadan skal vi ikke narre Folk, derved taber vi blot Tilliden ude i Befolkningen.

Christensen (Høng): Den højtærede Justitsminister har Ret i, at Spørgsmaalet om Nedskæring af de villiesbestemte Panterrettigheder er et gammelt Spørgsmaal. Jeg ved ogsaa godt, at der har været nedsat en Kommission derom, men hvorledes gik det med den? Der var dog ikke Flertal for en Indstilling, der gik ud paa at nedskære den Slags Panterrettigheder. Ikke en Gang et saa liberalt Medlem som Højesteretsdommer Tybjerg kunde gaa med dertil. Det er i og for sig ikke uforstaaeligt, at man ikke kunde gaa med til noget saadant efter hele den Maade, hvorpaa Kreditsystemet i vore Landbrugsejendomme er opbygget; thi det vil i allerhøjeste Grad kunne skade Real-kreditten, hvis man ikke har Sikkerhed for, at villiesbestemte Panterrettigheder bestaar.

Naar der skal være Tale om Nedskæring eller i det hele taget om at omforme villiesbestemte Panterrettigheder til almindelige Gældskrav, er det saa rigtigt at foretage en saadan Forandring netop i Krisetider, i Krisetider, hvor man skal være dobbelt varsom med at skride ind, hvor alle Retsforhold jo er følsomme? Den højtærede Regering viser paa saa mange Maader, at den venter, at den nuværende Krisesituation snart skal høre op; men naar det er ens Hovedsynspunkt, kan det saa være rigtigt at skride til store og voldsomme Forandringer af disse Forhold?

Og hvem er det, det vil komme til at gaa ud over, hvis man rokker ved de villiesbestemte Panterrettigheders Urarlighed? Det er netop alle de gamle i Landbruget, dem, der har de sidste Panterrettigheder. De første Panterrettigheder har jo Kreditforeninger, Sparekasser og andre lignende offentlige Institutioner. Anden-Panterrettig-